

інновацій. Мова, насамперед, йде про проблему одночасного фінансово-економічного забезпечення виробництва недавно створених інновацій, або існуючих продуктів, і розвитку нових. Іншими словами, інноваційний потенціал увазі максимальні можливості підприємства генерувати високу інноваційну активність, що проявляється в ефективному забезпеченні нових і майбутніх технологій.

Таким чином, інноваційний потенціал підприємства можна визначити як його готовність і можливість виконати задачі, що забезпечують досягнення поставлених інноваційних цілей або як міру готовності до реалізації інноваційних проектів або програм інноваційних перетворень і впровадження інновацій при одночасному забезпеченні поточного виробництва інновацій.

САВЧЕНКО О.І., професор, м. Харків, НТУ «ХПІ»

МАРУТА Д.С., магістрант, м. Харків, НТУ «ХПІ»

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НА ПІДПРИЄМСТВІ

В умовах сучасної економіки, її динамічності, конкуренції, що зростає між підприємствами, значних темпів змін у технологіях, підприємства повинні самостійно формувати свою інноваційну політику й визначати способи її ефективною реалізації. Теоретичним основам формування та реалізації інноваційної політики приділяли увагу багато вчених, зокрема: О. Лапко, А.А. Ступна, В.І. Ландик, О. Притикіна, О.І. Дацій, О. Щипанова, Л.В. Білотор, М. Якубовський та ін. Вони сформували базові теоретичні положення сутності, структури, механізму реалізації інноваційної політики держави на сучасному етапі розвитку, запропонували критерії оцінки її ефективності. Так, О.І. Дацій зосереджує увагу на ефективності інноваційної діяльності, А.А. Ступна вказує на сучасні особливості реалізації інноваційної діяльності в Україні, В.І. Ландик розглядає проблеми формування інноваційної стратегії підприємства та узагальнює досвід їх вирішення, Л.В. Білотор концентровано викладає методологічні підходи щодо формування інноваційної продукції [1]. Отже, на нашу думку, необхідно висвітлення питань щодо інноваційної політики на рівні країни, регіону, підприємства.

Система державного регулювання інноваційної діяльності існує саме для вирішення питань, які пов'язані з визначенням форм стратегічного управління для здійснення інноваційної діяльності підприємств, при умові найбільш повного використання виробничого потенціалу і підвищення їх конкурентоспроможності. Серед складових інноваційної інфраструктури виділяють: регіони науки, технополіси, міста високих технологій (HiTech City), дослідницькі, технологічні, промислові, аграрні технопарки, науково-технічні альянси, інноваційні центри, бізнес – інкубатори (інноваційні та технологічні), спеціальні економічні зони та інші [2].

Стратегія й механізми реалізації державної інноваційної політики, як правило, визначаються її законодавчими та урядовими структурами. Орієнтація на суто ринкові механізми розвитку та подолання кризових явищ в національних економіках, як свідчить світовий досвід (США часів великої депресії, Німеччина та Японія в повоєнні роки), безперспективна [3].

На Заході державне втручання в інноваційну сферу стало нормою, і його методи постійно вдосконалюються. Основною метою такого втручання є забезпечення сталого економічного розвитку, підтримка низького рівня інфляції, високої інноваційної активності й зайнятості.

Згідно із Законом України «Про інноваційну діяльність», державне регулювання інноваційної діяльності здійснюється шляхом визначення й підтримки пріоритетних напрямів інноваційної діяльності державного, галузевого, регіонального та місцевого рівнів; формування й реалізації державних, галузевих, регіональних та місцевих програм; створення нормативно-правової бази та економічних механізмів для підтримки й стимулювання інноваційної діяльності; фінансової підтримки виконання інноваційних проектів; встановлення пільгового оподаткування суб'єктів інноваційної діяльності; підтримки функціонування і розвитку сучасної інноваційної інфраструктури.

Таким чином, науково-технічний прогрес є одним із найважливіших чинників сталого економічного зростання, а результатом інноваційного процесу є зародження та реалізація наукових ідей, що охоплює відносини у виробництві, обміні і споживанні. Для стійкого економічного зростання країни необхідно, щоб держава забезпечувала баланс інтересів, з одного боку, конкурентної, а з іншого боку промислової політики.

Література: 1. Ілляшенко С. Ю. Маркетинг інновацій і інновації в маркетингу : монографія / С. Ю. Ілляшенко / за ред. С. М. Ілляшенка. — Суми : ВТД«Універ. книга», 2008. - 615 с., 2. Ступина А. А. Особенности инновационной деятельности в Украине / А.А. Ступина //Економіка промисловості. — 2006. — №3 (9). —С. 114 — 118.3. http://www.rusnauka.com/3_SND_2010/Economics/58400.doc.htm

КАРБАН І.Ю., магістрант, м. Харків, НТУ «ХПІ»

ФОРМУВАННЯ КОМАНДИ І ЛІДЕРСТВО ПРИ РЕАЛІЗАЦІЇ ІННОВАЦІЙНИХ ПРОЕКТІВ І ПРОГРАМ

Високі темпи розвитку сучасної світової економіки та досить жорстка конкуренція як на національних, так і на світових ринках, постійно підштовхують підприємство до впровадження інновацій, які б дозволили забезпечити високий рівень конкурентоспроможності підприємства. Саме тому проблема впровадження інновацій на сучасному підприємстві стає все більш актуальною з кожним роком в тому числі і для українських підприємств.

Теоретичні підходи до інноваційної діяльності в цілому та в Україні зокрема, знайшли відбиття в роботах багатьох вітчизняних вчених, але в цих роботах увагу приділено лише об'єктивним чинникам, що впливають на процес впровадження інновацій. Проблема ж впливу суб'єктивного чинника – команди та особистості керівника проекту достатнього розгляду не набула. Тому в роботі буде проаналізовано вплив формування команди та лідерських якостей керівника на процес реалізації інноваційних процесів і програм.

Команда інноваційного проекту – це сукупність працівників, які приймають участь в управлінні проектом та керують персоналом, що приймає участь в розробці та реалізації такого проекту. Причому інноваційним процесом на підприємстві управляє проектний менеджер, який керує та координує роботу команди проекту.

Відповідно, ефективна робота команди та її керівника здатна забезпечити ефективну реалізацію проекту, але на практиці менеджер (керівник проекту), часто зіштовхується з низкою труднощів. Розглянемо основні з них:

- Менеджер повинен об'єднати спільною метою людей, які раніше не були пов'язані між собою. Причому головна проблема